

հեղուքիւն, . . . » (ՊՆՏ. Ե. 22-23):

Կրքոտ եւ բռնակալ մարդիկ ասպարէզ չունին աշխարհի որեւէ մարդի մէջ: Թէ իսկ նարայիկ միջոցներով ձեռք անցրեն որեւէ դիրք, կամ պաշտօն, կամ իշխանութիւն, թող մտած ըլլան թէ որքան ատեն իրենց վրայէն չեն թափած կիրքը, ամբարտաւան բռնակալութիւնը, այդպիսի իշխանութիւն մը ուչ կամ կանուխ կը վերջանայ աւերումով: Թերեւս առաջին առթիւ յաջողութիւններ ունենան այդպիսիք իրենց բռնակալութեան եւ ահաբեկումի դրուժեամբ, բայց աւելի ուչ ինքզինքնին պիտի գտնեն ապահովարար խորտակուած եւ ջախջախուած:

Այո՛, մտած կրնաք ըլլալ որ հեղեբը պիտի ժառանգեն երկիրը. մասնիկ անոնք քաղցր ըլլալով ոչ միայն գիտեն գրաւել այլոց համակրութիւնը եւ ուժովնայ այլոց համակրութեամբ, այլ նաեւ արդէն իրենք պէտք կ'զգան համակրութեան եւ չեն ուզեր ու չեն կրնաք մնալ միայնակ: Անոնք պարտուած պիտի ըլլային եթէ համակրութիւնը միայնած չըլլային այլոց. և այլոց համակրութիւնը միայն քաղցրութեամբ եւ հեղուքեամբ կարելի է գրաւել: Անոնք պէտք կ'զգան իրերաօգնութեան եւ համագործակցութեան. եւ այդ նպատակին հասնելու համար ամէն ջանք չեն խնայեր:

Իրողութիւնները ցոյց կուտան թէ անկախ եւ ազատ վիճակը մարդուն անհատական կենսութիւն համար աւելի մտանց մըն է քան ընկերակցութեամբ ապրուած կեանքը: Դէպքերը կը հաստատեն թէ մրցակցութիւնը ազագայ չունի: Ազագայն համագործակցութեան է: Ուր մրցակցութիւն կայ կ'ենթադրուի թէ հոն բռնակալութիւն կայ. համագործակցութիւնը անտեղիտալի ուժ մըն է եւ ան կ'ստեղծուի միայն հեղուքեամբ եւ քաղցրութեամբ: Բռնապետական ոգին պէտք է վերջանայ այլեւս եւ անոր տեղ պէտք է անցնի քաղցր եւ հեղ ոգին: Մարդ մարդու գայլը կրնայ նշանաբան մը ըլլալ միայն բարբարոս ազգերու, բայց քաղաքակիրթ ազգերու համար ոչ երբեք:

Տեսէ՛ք ահա Սողոմոն: Որքան ատեն ան կը ներկայանար իբր բռնաւոր մարդ, ան չկրցաւ ոչ դոք յաղթահարել. բայց ընդհակառակը երբ հեղութեան մարմնացում եղող Յիսուսէն պարտուեցաւ յայնժամ անիկա դարձաւ արանելի Պօղոս առաքեալը. մասնիկ ան նախ գիտցաւ իր անձին իշխել եւ իր սիրոյ անհուն եռանդովը գիտցաւ ըլլալ հեղութիւն եւ քաղցրութիւն եւ այդու իրապէս յաղկեց աշխարհի եւ թողուց պատմութեան մէջ ամենամեծ յաղթողներու յիշատակը եւ իր հոգիովը ժառանգեց երկիրը:

Բայց ինչ որ ամենէն իրական է՝ այն ալ Յիսուսի անձն է, որ ինքն իսկ իր անձին համար վկայեց ըսելով. «Զի հեղ եմ եւ խոնարհ որով» (Մք. ԺԱ. 29): Իր ծնունդէն զարիւր առաջ մարդաբէն ետայի ողջունած է զինք սա գրաւիչ խօսքերով. «Ամաւասիկ ծառայ իմ, օգնական եղէց մնա, բւերալ իմ զոր քնկալաւ անձն իմ, ետա զնոյի իմ ի վերայ նորա, եւ իրաւունքս ցն

բանոցսց նանցէ: Մի՛ աղաղակեսցէ եւ մի՛ վիճեսցի, եւ մի՛ ող լուիցէ արտաք զբարբառ նորա: Զեղէզն զախօթանալ մի՛ բնկցէ, եւ զպատգովն առկայեալ մի՛ շիջուցէ, այլ նանցէ ի նեմարտիւն զիրաւունքս: Մի՛ շիջի, եւ մի՛ խոհակեսցի, մինչեւ դիցէ յերկի ըզդատասան, եւ յորէն նորա կղզի յուսացին» (ԵՍ. ԽԲ. 1-5): Եղիա մարդաբէն եւս կանուխ ողջունեց երբ իր անխիղին մէջ տեսաւ զայն ոչ թէ փոթորիկին մէջ, կամ երկաշարժին մէջ եւ կամ կրակին մէջ, այլ գարնանային քաղցր սիւքի հանգարտիկ մրմունջին մէջ: Զմբան բռնաշունչ հողմերն աւերներ կը գործեն ու ամէն ինչ կը ծածկուի ու կը կծկուի ձմբան օստոնամանիքին խորութեան ներքեւ: Բայց ահա անէք, մայիսի օս՝ հեղիկ չըջանին բրնձիւնէն մէջ ամէն ինչ կենդանութիւն կ'ըստանայ: Ամէն կողմ կեանքն է որ կը վերածնի: Գարնան տօնն է որ կ'սկսի: Հեղութիւնը յաղթանակած է:

Երանի թէ զէթ բնութեան օս խօսուն եւ առինքնող տեսարաններէն ազգուած ամէնքս ալ, առաջնորդող և առաջնորդուող, հոգեւորական եւ աշխարհական, բոտ Առաքեալի պատուէրին, հեղութիւնը հազնէինք (Պող. Գ. 12) եւ մեր կեանքին մէջ միշտ հեղութիւնով բնիւնայինք (Եփ. Գ. 2): Ամէն

Մանեպր

ԳԵՆՈՎԻԵ ԵՊՍ. ԴՈՒՐԵԱՆ

ՍՈՒՓ

Դեռ կը շողայ նոսր որուն լոյսը սեւաւ,
Այս զիւշերին մէջ ինկած, բոք ծաղիկի պէս,
Անմուտ պսակէն արշալոյսի մը օսկեսաւ
Որ ինձի մօր կ'երեւի դառ իմ արցունքէս:

Ու համբայն ուր մենաւոր լրդիկ անցաւ,
Կու գայ նորէն լուսինք որ ազիկի պէս,
Մինչ դուն հեռա՛ւն ես, հանգրուանն արդէն անձայր,
Գու արշալոյսն հողից լեցուն իմ տեղիւքս . . .

Որովհետեւ ա՛յ խելաբիւնն ես բիրեղին
Ուր կը ցոյայ պատկերներուն դարձք միայն՝
Պարկակելով անհուն մամլինդ ասեղային,—

Դուցէ տեսնե՛ս, մըրքնազին մէջ երէկուան,
Որ նազին բոցն եղբայրական սիրտի մը պէս
Կը բարախէ, ու կը մարի՛ հեծկրտանէս . . .

Գանիւրէ

ԱՐՄԷՆ ԵՐԱՍՔ

